

WWW.CESKATELEVIZE.CZ/VYPRAVEJ

ČESKÁ TELEVIZE

VYPRÁVĚJ

Titulní píseň seriálu vytvořil
zpěvák a hudebník Michal Hruza.

Budu ti vyprávět

Náš svět
promění se hned
když zavřeš oči
budu vyprávět
o tom jak nekonečné jsou
hvězdy co lidem plují nad hlavou

Co teď?
možná jsme spolu naposled
sladká jsou slova jako med
o tom, že spolu budem dál
to bych si vlastně hrozně přál
to bych si vlastně hrozně přál

Ó Evo, nebudu ti lhát
můžeš se mi smát
asi tě mám rád

Náš svět
promění se hned
když zavřeš oči
budu vyprávět
o tom jak nekonečné jsou
hvězdy co lidem plují nad hlavou

Česká televize, Centrum zábavné tvorby představuje nový retro seriál

WYPRÁVĚJ

šéfdramaturg ČT **Aleš Ulm**
šéfproducent ČT **Martin Kopřiva**
dramaturg ČT **Monika Nevolová**

pro Českou televizi vyrábí **Dramedy Productions**

autor konceptu a producent **Filip Bobiški**
vedoucí scénárista a vedoucí projektu **Rudolf Merkner**
vedoucí výroby a producent **Petr Šizling**
dramaturg **Marie Loucká**
hudba **David Sojař**
stříh **Emil Pawinger**
kamera **Martin Schinabek**

režie **Biser Arichtev**

Motto: „Historie není černobílá ani objektivní, vždy jde o úhel pohledu.“

KAŽDÉ PONDĚLÍ OD 31. 8. 2009 VE 20.00 NA ČT1

OSOBY A OBSAZENÍ

Karel Dvořák
Eva Dvořáková
Jana Dvořáková
Josef Dvořák
babička Běta
Jarda Franc
Veronika Malá
Tonda Sova
Filip
Petr
Abdul
Radka
Marek Oplatka
Janko Martiňák
Mária Martiňáková
Věra Nedbalová
Radek Krása
Kamila Ptáčková
Mirek
Karpíšek
strýc Radim
teta Milada
strýc Mikuláš
Zuzka
Honzík
učitelka Bohunka
profesor Sládeček
provozní Dědek
podplukovník Jahoda
rektor
a další

Roman Vojtek
Andrea Kerestešová
Veronika Freimanová
Svatopluk Skopal
Nina Divíšková
Ondřej Veselý
Alžběta Stanková
Jaromír Nosek
Jakub Prachař
David Šír
Ibrahim Maiga
Antonie Talacková
Ladislav Hampl
Marián Labuda
Marta Sládečková
Veronika Žilková
Jiří Štěpnička
Zuzana Kainarová
Jan Šťastný
Ján Jackuliak
David Prachař
Mahulena Bočanová
Pavel Trávníček
Andrea Nováková
Štěpán Tesáček
Tatiana Vilhelmová
Jiří Menzel
Tomáš Matonoha
Robert Nebřenský
Jaroslav Satoranský

LÉTA ŠEDESÁTÁ

Co se vám vybaví, když se řekne „šedesátá léta“? Sověti úspěšně vysílají člověka do vesmíru, na Západě probíhá Beatlemanie, přichází Srpen 68, v Československu ve volbách vyhrávají komunisté na 98,4%... Jak jste tuto dobu prožívali vy? Připadá vám to jako dávná minulost, nebo máte najednou docela živé vzpomínky?

Druhá polovina 20. století v rodině Dvořákových. Retro seriál „Vyprávěj“ je pohled do naší nedávné historie prostřednictvím osudů rodiny Dvořákových. Díky vzpomínkám vypravěče Honzy se před diváky odvíjí sága rodiny v průběhu roků, rozplétá se poutavá mozaika lidských osudů a vztahů tří generací.

Právě od roku 1964 se začíná rozvíjet děj retro seriálu **Vyprávěj**. Student Karel Dvořák (Roman Vojtek) chce postoupit do druhého ročníku na pražské technice. Chybí mu poslední zkouška u mladého asistenta France. Eva Martináková (Andrea Kerestešová) ze Slovenska nastupuje do prváku na stejné škole. Vše je pro ni nové...

„Všechno to začalo v jednom studentském klubu na vysokoškolských kolejích. V tu dobu se moje maminka a tatínek ještě neznali. Tatínek byl zapálený vědátor a dívky mu nic neříkaly. A moje maminka byla neoficiální miss celé fakulty, chtěl by s ní chodit kde kdo, hlavně se jí dvořil mladý doktorand, jakýsi Jarda Franc, ... který je nyní otcem mé ženy. A proč ho můj tatínek nemá tolik rád? Tak to je dlouhá historie...“

JAK TO ZAČALO?

V roce 2007 producenti Filip Bobiš a Petr Šizling (seriály Redakce, Horákoví) oslovili scénáristu Rudolfa Merknera (např. film Bobule) s námětem a konceptem na retro seriál z nedávné minulosti. Všechny spojovalo společné téma. Dětství v období socialismu, tzv. fenomén Husákových dětí a společný pocit: „Prožili jsme v té době svá nejlepší léta a co teď s tím?“

O SERIÁLU

Hlavní akcent ve vyprávění je kladen na příběh rodiny, na všední problémy jednotlivých členů, ne na politiku či „velkou“ historii. Jako když listujete

rodinným fotoalbem. Není záměrem analyzovat nebo nějak hodnotit historické události, jde spíše o to, jak zachytit co nejuvěrněji dobu a pocity účastníků v konkrétních situacích.

Honzovo vzpomínání rámcuje jednotlivé díly a doplňuje či glosuje jednotlivé příběhy. Výjimečnost retro seriálu **Vyprávěj** spočívá v kombinaci dvou velkých „taháků“ – napínavé vztahové linky hlavních hrdinů kombinované s dobovými událostmi, situacemi, prostředími. Do osudu hrdinů zpravidla zasáhne nějaká konkrétní soudobá historická událost, kterou si my diváci obvykle pamatujeme, a dílem se připomeneme. Např. Srpen 68, období normalizace, ale i první metro, fronty na televizi, tatramatky do každé rodiny, výjezdní doložky, olympiáda v Moskvě, Sametová revoluce, či povodně, kupónová privatizace atd. Historická událost je do příběhu zakomponována nenásilně a navíc připomenuta pomocí vložených dobových filmů, ale také díky kostýmům a rekvizitám, které si z té doby mnozí ještě pamatujeme... Aby bylo dosaženo autentičnosti, byly všechny historické události konzultovány s historiky specializující se na nedávnou minulost.

V prvním díle se ocitáme v roce 1964 a sledujeme především Honzovy rodiče, kteří jsou na vysoké škole. Seriál mapuje historii ve čtyřech vypravěčsky uzavřenějších cyklech přibližně po desetiletích: (1964–1975), (1975–1985), (1985–1995), (1995–2005).

PERLIČKY A ZAJÍMAVOSTI

Natáčení seriálu Vyprávěj začalo v srpnu 2008 dvoudenní zkušební předtáčkou. Od září se začalo točit naplno.

Prvních 13 dílů je momentálně prakticky hotovo a zbývající díly z prvních 26 se budou točit přibližně do začátku října 2009, to znamená ještě v době, kdy první díly uvidí diváci.

V prvních 26 dílech je přibližně 225 rolí a objeví se přibližně 4000 komparzistů.

Vyprávěj bude mít až 104 dílů, ale seriál určitě nelze přirovnávat k tzv. nekonečným seriálům. Příběhy našich postav se vyvíjejí v čase, pořad je spousta věcí, které můžeme v daném období vyprávět. Prvních 26 dílů seriálu se odehrává v letech 1964–1973.

Kromě studií se natáčelo v řadě lokalit. Ve Vršovicích, na zámku v Libni, také ale třeba na nádraží v Plzni, v chalupářské oblasti na Mělnicku v Jestřebicích, v bývalém vojenském prostoru u Litoměřic, na horské chatě v Jizerských horách, v železničním depu v Praze. Ne vždy však místo, kde se natáčelo, pak odpovídá místu v seriálu, například nádraží v Plzni představuje Pardubice a také Prahu.

Finančně nejnákladnější bylo právě natáčení scén s vlaky na nádraží v Plzni nebo scéna, kdy ruští vojáci v srpnu roku 1968 zastaví vlak s našimi hrdiny na cestě na Slovensko. Náročné bylo také natáčení prvního máje v centru Prahy, ruské tanky na Vinohradech a scény představující vojenské cvičení „Vrchovina“.

SLOVO ŠÉFDRAMATURGA ČT ALEŠE ULMA

Myslím, že to budou pomalu tak dva roky, co jsem dostal do ruky první scénáře seriálu Vyprávěj. Zaujaly mě svou čtivostí a tím, že se seriál snažil popsat dobu, ve které jsem vyrůstal a dospíval, prakticky jako hlavní hrdina Karel, který je tam jen o málo starší než já.

Požádali jsme o dramaturgickou spolupráci paní doktorku Marii Louckou, která kromě toho, že má bohatou zkušenost scénaristickou, tak také dobře pamatuje ona léta. Naše mladé, televizní dramaturgyně se na příběh zase dívaly svými očima, stejně jako tvůrci z Dramedy, aby byl srozumitelný i generacím, které ty doby nepamatují. Snaha zachytit v reálném toku času a událostí dějiny jedné rodiny, která žije běžný život, mi připadá jako něco, co u nás na obrazovce chybí a co by mohlo velmi zaujmout diváky, zejména, když historický kolorit je podbarven a doplněn archívními ukázkami.

Když jsem viděl první záběry, vím, že jsem si jasně vybavil onu konkrétní dobu a při diskuzi autorů, jestli kánoe mohla být už laminátová nebo ne, jsem mohl odpovědět zodpovědně, že ano, protože jsem tenkrát na ní jel Lužnici, stejně jako postavy seriálu. Několikrát jsme se bavili o (dnes už) historických reáliích a myslím, že snaha zachytit věrně byla – a je – opravdu maximální. A vyvoláme-li ohlas diváků, kteří budou psát, že oni to pamatují jinak, bude to jen dobře, protože se mi zdá, že zapomínáme na minulost příliš rychle. I v tom je myslím cena tohoto nápadu.

Věřím, že si diváci oblíbí hlavní a vedlejší postavy seriálu Vyprávěj, které prožívají své spletité příběhy, ovlivněné i tím, kdy a kde se narodily. Obsazení je myslím dobře zvolené – ať už jsou to rodiče v podání Veroniky Freimanové a Sváti Skopala či Karel Romana Vojtka a Eva Andrei Kerestešové nebo postava babičky Niny Divíškové a dále role Jirky Štěpničky nebo Veroniky Žilkové atd. atd.

Přeji seriálu dobrý start a divácký úspěch, protože o něj všichni, kdo k realizaci něčím přispěli – nebudeme si to zastírat – hodně stojíme.

HLAVNÍ POSTAVY SERIÁLU OČIMA AUTORA

Karel Dvořák (Roman Vojtek)

Zásadový muž, který není v jádru ani komunista, ani disident, ale snaží se žít normálním životem a chovat se slušně. To, že někdy dostane nálepku mladého revolucionáře a jindy normalizační šedi, je jeho osud.

Eva Dvořáková (Andrea Kerestešová)

Splnila si svůj životní sen. Ze zapadlé vesnice se dostala do velkoměsta a začala studovat. Neustále hledá nové možnosti, snaží se být řádnou manželkou, ale nespokojí se s klidným rodinným životem.

Jana Dvořáková (Veronika Freimanová)

Duše celé rodiny. Iniciátorka veškerého dění, která se kvůli upřímné snaze pomoc upíše Mefistovi, za což pak musí pykat.

Josef Dvořák (Svatopluk Skopal)

Chlapák, ale často jenom na oko. V podstatě hodný člověk, který se občas rozčílí nebo ostatní rozčílí, ale rodina by bez něj nemohla fungovat.

Babička Běta (Nina Divíšková)

Svědomy rodiny, které vždy odkazuje ke klasickým hodnotám první republiky. Ostatní to obvykle přivede do varu.

Věra Nedbalová (Veronika Žilková)

Nese si své trauma z dětství, a to ovlivňuje její vztah k mužům a její schopnost začít žít normální spořádaný život.

Radek Krása (Jiří Štěpnička)

Jak se v příběhu ukáže potrestaná pýcha. Šarmantní člověk, který zapomněl, že svět má pravidla, podle kterých se musí hrát, i když doba je zrovna popřela.

Veronika Malá (Alžběta Stanková)

Pořád si vybírá, taktizuje a vždycky přebere. Člověk by jí přál, aby měla spokojený život, protože je sympatická. Ale ona se vždycky zachová tak, že ji osud znova klepne přes prsty.

Tonda Sova (Jaromír Nosek)

Novodobý Don Quijote, který porušuje klasický trojúhelník, že člověk si něco jiného myslí, něco jiného říká a něco jiného dělá. Co si myslí, to říká a také dělá. A má s tím jako všichni jemu podobní jenom problémy.

ROZHOVOR S AUTOREM A PRODUCENTEM FILIPEM BOBIŇSKIM

„Retro je stále aktuální“

V čem se seriál Vyprávěj liší od současné seriálové produkce?

Životní příběhy našich postav jsou velmi aktuální, ty se od současných životních peripetií, které prožíváme, zase tak moc nezměnily. Je však zajímavé sledovat, jak se s těmito běžnými osobními zápletkami vypořádávali lidé v kontextu společenských poměrů a historických událostí doby, kterou většina z nás nějak pamatuje. Česká televize poskytla projektu velkorysé podmínky pro realizaci, a tak je seriál poměrně výpravňý a nákladný, má nadstandardní počet natáčecích dní na díl, výborné obsazení. Koncept seriálu je velmi pestrý, velmi detailně se proto řešila práce všech tvůrčích složek, styl snímání, výtvarné řešení, hudební složka, zejména práce s dobovými hity. Novinkou je také práce s dobovými archivními materiály, které v jednotlivých dílech evokují dobovou atmosféru. K seriálu vznikla výtvarně originálně pojatá znělka a doprovodná grafika.

Proč došlo krátce po začátku natáčení k výměně režiséra?

Každý scénář lze natočit různým způsobem. Jeho celkové vyznění může režisér významně ovlivnit. Ačkoli se na počátku spolupráce zdálo, že se režisér shoduje s autorským týmem a náročnou podobu interpretace zvládá, při konkrétní práci se ukázalo, že řadu situací vnímáme odlišně, máme jiný pohled na režijní pojetí scénáře, nerozuměli jsme si ani ve stylu vyprávění. Původně oslovený pan režisér vlastně točil trošku jiný žánr. Věříme, že právě naše pojetí je to, co činí seriál odlišným od jiných současných seriálů.

Myslíte si, že po masivní retro vlně, kterou zahájil film Pelíšky přesně před deseti lety, budou dnes televizní diváci ještě chtít vzpomínat a dojímat se vlastní minulostí?

Jsem přesvědčen, že retro je stále aktuální. Seriál Vyprávěj popisuje přibližně čtyřicet let naší nedávné historie pohledem ze současnosti. Náš vypravěč je nyní v aktivním věku a vypráví nám příběh své rodiny a jejího okolí. Z hlediska časového pokrytí je to výjimečný pohled, sledujeme různé osobní charaktery ve velmi dlouhém čase. Samozřejmě se jedná o fiktivní postavy, ale jsou inspirovány osudy konkrétních lidí. Lidé se s časem mění, snaživý premiant na vysoké škole před čtyřiceti lety může nepřízní osudu skončit třeba jako alkoholik, naopak jedna z našich hlavních hrdinek zpočátku

obětuje svou kariéru a studia rodině, ale v devadesátých letech zrealizuje své nenaplněné ambice a stane se úspěšnou majitelkou malé živnosti. A jsou i povahy, které jsou „úspěšné“ v každé době.

Do které doby byste se z nostalgie rád vrátil?

Já osobně se velmi těším, až se v seriálu dostaneme do osmdesátých let. Byla to doba, kdy jsem chodil na základní školu, pamatuji si například „céčka“, tehdejší hudební „popík“, kýčovou módu, svůj první počítač, dovolenou s rodiči v Jugoslávii a podobně. To vše se určitě v seriálu Vyprávěj objeví a rád na to vzpomenu. Ale opravdu jen z nostalgie, s těmi růžovými brýlemi vzpomínání, jsem rád za to, že dnes se mohu takto ohlédnout s nadhledem a svobodně.

Do jaké míry se bude ve scénářích, zápletkách a jednání postav odrážet dobová politická situace a tehdejší občanské postoje?

Společenskou situaci nemůžeme vynechat, ačkoli seriál Vyprávěj není primárně zaměřený na politiku a její historické hodnocení. Náš úhel pohledu na vyprávění je skrze pohled našich postav normální běžné rodiny. Jejich osobní životy se odehrávají na pozadí historických, politických a společenských událostí, které do jejich života někdy více někdy méně zasáhnou. Naše postavy se stejně jako lidé v běžném životě v minulosti setkají třeba s podpisovými archy Charty 77, někteří měli příbuzného, který emigroval nebo byl blízký disentu, museli povinně na první máj nebo podnikovou oslavu MDŽ, shání bony, aby si mohly koupit dříny a tak podobně. Hlavní hrdinové seriálu nejsou ani angažovaní komunisté ani proti režimu nebojují, spíše žijí své každodenní životy tak, jak to v té nelehké době bylo nejlépe možné, prožívají lásky a nevěry, osobní a pracovní úspěchy i neúspěchy, někdy zjišťují, že se svými morálními zásadami to nemají lehké.

Jaký je poměr natáčecích dnů ve studiu, v reálu a v exteriérech?

Přibližně 65% se natáčí v reálech a exteriérech. Není to přesně vyváženo. Některé díly jsou více v interiérech a ty se pak z části točily ve studiu, ale i tak architekti a celý tým výpravy odvedli skvělou práci a tak prostředí v ateliéru často ani není k rozeznání od natáčení v reálu. Některé díly jsou naopak velmi výpravňé a odehrávají se z velké části v exteriérech, například díl ze srpna 1968.

Jste spokojen s hereckým obsazením seriálu?

Hlavní postavy seriálu jsme namíchali z oblíbených představitelů jako jsou Veronika Freimanová, Svatopluk Skopal, Nina Divíšková, Veronika Žilková,

Jiří Štěpnička, Roman Vojtek, Jakub Prachař, David Prachař, Mahulena Bočanová a ze zatím méně známých tváří, které si diváky určitě brzy získají na svou stranu. Osobně mám velmi rád naši slovenskou rodinu, protože všechny postavy mají temperament, který je pro Slováky typický a velmi zábavný. Sledovat maminku (Martu Sládečkovou) a tři sestry, kterým velí hlava rodiny v podání Mariána Labudy je prostě zábava. Nicméně i vedlejší postavy, které se v seriálu objevují přes několik dílů, pak se na chvíli vzdálí a za několik seriálových let zase třeba vrátí, mají skvělé herecké obsazení. Uvidíte například Tomáše Töpfera, Jaroslava Satoranského, Vladimíra Brabce, Táňu Vilhelmovou, jako zvláštní host se objeví také pan Jiří Menzel.

Čím by měl seriál diváky oslovit?

Věřím, že zaujme především svým tématem a příběhy postav. Dobové reálie, hudba, design by to měly podpořit. Když se někdo přijde podívat na natáčení, vždycky se ozývá „...jé, tuhle kuchyň jsme taky měli, tenhle mixér, tyhle záclony...“ nebo všichni obdivovali nablýskanou Škodovku MB 1000, kterou si naši seriáloví hrdinové právě přivezli z Tuzexu. Tak doufáme, že diváci si také rádi zavzpomínají.

Jak se vám spolupracuje s Českou televizí?

Chtěl bych moc poděkovat vedení České televize a také Centru zábavné tvorby za spolupráci. Vyprávěj je náročný projekt a bez důvěry a podpory, které se našemu týmu dostává, bychom se zpracování tématu nemohli tak rozsáhle a detailně věnovat. Je skvělé cítit, že všem nám jde o hlavní společnou věc, a tou je úspěch projektu a jeho maximální kvalita v rámci daných možností. Jako producenti jsme měli možnost pracovat s různými televizními stanicemi, já osobně i v zahraničí. V České televizi máme partnery, kteří rozumí tomu co je pro tvůrčí úspěch projektu podstatné a jsou pro projekt upřímně nadšení tak jako my sami. Takže za autory a producenty seriálu tímto moc děkuji.

ROZHOVOR S AUTOREM A SCENÁRISTOU RUDOLFEM MERKNEREM

„Chceme nabídnout poutavou podívanou“

V čem se seriál Vyprávěj liší od současné seriálové produkce?

Určitě atmosférou příběhů, způsobem narace, důrazem na minulost v jiné podobě než jsou diváci v dnešních seriálech zvyklí a přitom dobře známou. Dále také nezaměnitelnou vizuální podobou seriálu a používáním dobových archívů. Je toho celá řada, ale našim prvořadým cílem je nabídnout poutavou podívanou.

Čím chcete vy osobně připoutat diváky k televizním obrazovkám?

Příběhy. Detaily, které se odehrávaly a odehrávají v každé rodině. Držíme se pravidla: „dojmout nebo rozesmát“, zlaté pravidlo vyprávění, které řekl jeden filmový klasik – Miloš Forman.

Jak dlouho seriál píšete?

Včetně vývoje celého formátu už přes dva roky. Díly nepíší sám, ale společně s týmem scenáristů, dramaturgů, historiků. Je to mravenčí a pomalá práce od stolu, ale to už k psaní patří.

Plánuje více než sto dílů. V které fázi psaní se nacházíte?

První a druhá série jsou již hotové. Nyní píšeme třetí sérii. Tedy díly 27 až 39, které se odehrávají od roku 1974 až do roku 1980.

Jak řešíte situaci, když vám psaní moc nejde?

Jdu si zaběhat, zaplavat nebo hrát fotbal. Nejčastěji tedy pohybem a změnou činnosti. Zpravidla to pomáhá. Většinou už když si sednu ráno ke stolu, vím, jestli to ten den půjde, nebo nikoli.

Který z vašich hrdinů je vám nejbližší a proč?

Každý má pro mě své určité kouzlo. V každém je ukryté něco, co mi na hrdinovi je blízké.

V kterou hodinu a na kterém místě se vám píše nejlépe?

Píší od rána. Třeba už od sedmi zpravidla tak do dvanácti. Pak už to většinou nemá cenu.

Proč se seriál jmenuje právě Vyprávěj?

S tím názvem přišel producent Filip Bobiš už na samém počátku, když

mě do projektu přizval. Nakonec u něj zůstalo. Hledali jsme řadu alternativ, ale Vyprávěj je nejužitečnější.

Kolik verzí scénářů existuje, než se zrodí finální tvar?

V počátcích i více než osm. Každá verze přinese nový pohled na osudy hrdinů a my říkáme, že příběh nám zraje. Člověk tak pozná lépe všechny figury, stihne se více věnovat i detailům.

Píšete scénáře také k filmům. V čem je pro vás jako autora žánr seriálu specifický?

Film – to je prostě jiný žánr, velmi zjednodušeně, jako když někdo hraje jazz a pak hraje třeba rock. V seriálu se pracuje více s dialogy, je zde méně obrazového vyprávění, obrazových detailů, je nesporně významově doslovnější. Na druhou stranu ale zase musím říct, že v tomto seriálu jsme si dali latku hodně vysoko. Snažíme se totiž filmovému vyprávění přibližovat. Je to sice náročnější, ale věříme, že divák naše snažení ve výsledku ocení.

Autoři píšou postavy často s konkrétní představou hereckých představitelů. Jak to bylo u vás?

Tak půl na půl. Já osobně se ale snažím při psaní nesvazovat vizuální podobou konkrétního představitele a posléze při natáčení se zase nesvazovat textem. Někdy se vám ale herec přímo vkrade do myšlenek. V takovém případě máte obrovskou radost, když vám oslovený herec na roli kývne. To se stalo třeba u postavy Václava Hory, v níž jsem od začátku viděl pana Töpfera a on roli k mé velké radosti přijal. Jindy můžete být zase příjemně překvapen, kam herec postavu nečekaně posune. To se stalo třeba u titulní role Karla. Najít výrazný osobitý typ hrdiny, který bude uvěřitelný, bylo na počátku alfou omegou dalšího obsazování. Každý z nás měl svoji představu. Probíhaly desítky hereckých zkoušek a všichni adepti postupně odpadávali, až jsme uviděli hereckou zkoušku Romana Vojtky a bylo okamžitě rozhodnuto. Byl to on – náš Karel. A neustále to potvrzuje, při každé další scéně, je to on.

Jste spokojen s hereckým obsazením seriálu?

Jsem velmi spokojen. Všichni herci překvapili tím, kolik svých postavám přidali a jak je rozehráli. Postavy jsou živé, „existují“ nezávisle na mně a z toho mám asi největší radost. Baví mě je znovu a znovu sledovat.

Kdo vás nejvíce překvapil?

U hereckých hvězd typu Svatopluka Skopala, Veroniky Freimanové nebo

Niny Divíškové člověk podvědomě očekává „herecký koncert“. Velmi příjemně mě překvapila představitelka Evy Andrea Kerestešová. Neuvěřitelně na sobě pracuje už od začátku natáčení. Oproti ostatním kolegům neměla tolik hereckým zkušeností, a přesto mezi ně zapadla. Prošla náročnou jazykovou přípravou a změnili jsme jí kompletně vizuální podobu. Velmi rychle dokázala, že není jen „hezkou tvářičkou“ z reklamy, ale rovnocennou partnerkou ostatním hercům.

Co vám seriál Vyprávěj dává?

Je pro mě velmi důležité, že pracuji s lidmi, které mám rád a vážím si jich. Režisér Biser Arichtev je velmi vyzrálý režisér a pokorný člověk. Totéž platí o producentovi Filipovi Bobiňském, který celý seriál vymyslel. Je radost s nimi dělat.

Nosíte v hlavě nějaké další náměty a plány?

Ano, pořád se mi něco honí hlavou. Plány? Teď stále přemýšlím o jednom velmi silném příběhu, který by byl ideální pro film, a hraji si také s myšlenkou na dětský seriál.

Veronika

Eva

ROZHOVOR S REŽISÉREM BISEREM ARICHTEVEM

„Seriál Vyprávěj bude nepřehlédnutelný“

Seriál Vyprávěj je zatím váš největší projekt. Cítíte zodpovědnost?

Už od malička jsem se pohyboval v zázemí světa televize a filmu. A více než 10 let jsem pracoval jako pomocný režisér na mnoha náročných projektech, kde nesete denně poměrně velkou zodpovědnost v průběhu příprav i celého natáčení. Pomáhá mi, že důvěrně znám práci většiny filmových profesí a celý proces příprav, natáčení a dokončování filmu. Takže z velkých projektů strach nemám, vidím především náročnou práci, kterou je nutné odvést. Zodpovědnost ale cítím vždycky obrovskou a je zajímavé, že se ptáte právě na tohle, protože si myslím, že pocit zodpovědnosti je jednou z nejdůležitějších vlastností nejen v profesním, ale i osobním životě. Naštěstí nejsem z těch, kterým to svazuje nohy. Naopak mě to velmi motivuje.

Čím vás seriál Vyprávěj oslovuje?

Jednoznačně tím, že je to dobovka, odehrávající se v šedesátých až osmdesátých letech. Po přečtení scénářů jsem zjistil, že je mi blízká i poetika, se kterou je Rudolf Merckner napsal. Spolupracoval jsem na několika seriálech, které byly svým způsobem jedinečné. Myslím, že i seriál Vyprávěj má hodně atributů, které jej dělají výjimečným.

Čím se liší od ostatní současné seriálové produkce?

Celý seriál je pojatý jako vzpomínkové listování rodinným fotoalbem. Nastavili jsme nezaměnitelný vizuální styl. Chceme, aby náš seriál diváci poznali na první pohled, kdykoliv na něj přepnou. Určitě se bude lišit také střihovou skladbou a snímáním, které jsme přizpůsobili klasičtějšímu filmovému vyprávění. Sledujeme chování postav tak, aby se do nich divák mohl vžít a jít příběhem s nimi. Často dávujeme informace tak, aby byl divák napřed před postavami. Naznačujeme mu, chceme, aby věděl víc a užil si pak, jak se to dozvídá i jeho postava. Je to zábavné a já si to hezky užívám. Používáme archivní obrazové materiály, které divákům přiblíží dobu, ve které se pohybujeme. Zároveň zasadí děj do kontextu událostí. Chceme oživit zapomenuté písničky a interprety, jichž bylo plné tehdejší rádio. Seriál má vypravěče – je to vlastně ten, kdo vzpomíná, ten, co se v seriálu teprve narodí. Navíc bude mít seriál to, co žádný jiný český seriál nemá. Diváci najdou na internetu zajímavé bonusy jako například scény, které se do

seriálu nevešly a další opravdu zajímavé speciální materiály, které paralelně připravujeme. Jsem si jistý, že seriál Vyprávěj bude nepřehlédnutelný.

Z čeho má režisér tak velkého projektu největší obavy?

Cítím zodpovědnost například za to, aby se herci, kteří stojí před kamerou, na sebe mohli dívat i potom na obrazovce. Snažím se, aby situace, které aranžuji, nebyly falešné a nesly prvky nadsázky, aby každá postava měla svůj osobitý charakter a byla jasně definovaná. Jsem rád, když má každá situace pointu a dějová linka čitelný dramatický oblouk. Je toho hodně. Jsou to věci, které jsem jako pomocný režisér nikdy řešit nemusel. I když přiznávám, že jsem se „pod prsty“ svým režisérům vždycky pozorně díval. Vlastně jim všem za to musím poděkovat, že jsem s nimi mohl být a pracovat. Hodně jsem se naučil. Člověk si svým chováním, více či méně vědomě, vytváří důvěru lidí okolo sebe. Když se to podaří, pak si ji musí udržet a nezklamat. Takže obavy mám především o to, aby všechno dobře dopadlo. To je asi přirozené. Je to ale motivující a funguje to jako hnací motor – vždyť svou energií musíte táhnout nejen herce, ale i štáb. A něco z té energie se pak třeba přenesení i na diváky.

Už se na place objevila ponorková nemoc?

Jednoznačně ne. Začíná se objevovat únava. A asi by nebylo normální kdyby ne. Když si uvědomíte, že celý seriál točí pouze jeden štáb. V tuto chvíli už více než 150 dní. A to je skoro 80 dní ještě před námi. Všichni jsou velmi pracovití. Vezměte si, že současně máme rozpracovaných asi 20 dílů. Je těžké všechno připravovat tak, aby natáčení mohlo plynule šlapat. Kostýmní a maskérské zkoušky, příprava lokací, stavby atelierů atd.

Co vám práce na seriálu dává a bere?

Nestačím se zatím zamýšlet nad přínosem. To budu schopen zhodnotit asi až s odstupem. Bezpečně však vím, že zatím mi bere všečen čas. Během natáčení totiž současně připravujeme další díly, jezdíme na obhlídky nebo připravujeme dekorace. A do toho souběžně probíhají dokončovací práce již natočených dílů. Takže spoustu času trávím i ve střížně a do toho ještě musím spát a starat se o svou rodinu (smích).

Který okamžik při natáčení byl pro vás zatím nejhorší?

Z pochopitelných důvodů asi úplné začátky. Jinak se nic dramatického naštěstí nestalo.

Který z herců vás zatím nejvíce příjemně překvapil?

Takových případů je více. Nechci být nespravedlivý, protože mě opravdu

příjemně překvapilo hned několik herců najednou. Andrea Kerestešová svou vůlí, Roman Vojtek svou přirozeností a bezprostředností a do třetice Ján Jackuliak svým talentem. Všichni herci jsou nesmírně pracovití a rád bych jim poděkoval. Odvádějí poctivou práci a tím mi nesmírně pomáhají.

Která z postav seriálu je pro vás nejsympatičtější?

Jsem přesvědčen o tom, že v postavách seriálu Vyprávěj hodně lidí pozná své blízké a přátele. To je na něm milé. Mně osobně jsou sympatické postavy rodičů v podání Veroniky Freimanové a Svatopluka Skopala. Jana mě baví svým nadhledem a espretem, Josef zase svým chlapáckým bitím se do prsou.

Mohl jste ovlivnit herecké obsazení?

Autoři projektu, kteří celý projekt od konceptu vymysleli a dlouho před zahájením natáčení vyvíjeli, měli o výsledném tvaru přesné představy. Základní obsazení hlavních rolí je nakonec výsledkem spolupráce castingové agentury, producentů, scénáristy nebo dramaturgů a podléhá náročnému schvalování. Někde mezi těmito lidmi je samozřejmě i režisér, jehož vliv je důležitý, ne však jediný rozhodující. Vedlejší a epizodní role bez problémů obsazují podle svých návrhů a samozřejmě si je musím nechat producenty posvětit. Naštěstí se na obsazení snadno shodneme, protože vidíme věci podobně. Jsem rád, že se v seriálu Vyprávěj ukáže mnoho velkých herců i v menších rolích. Za všechny bych jmenoval například Jiřího Menzela, Jaroslava Satoranského, Mariána Labudu, Vladimíra Brabce, Tomáše Matonohu, Mahulenu Bočanovou, Davida Prachaře, Radoslava Brzobohatého, Tomáše Töpfera a mnoho dalších.

Zasahujete často do původního scénáře Rudolfa Merknera?

Do scénáře zasahuji pouze v případě, že text nesedí daným podmínkám, nevyhovuje vybraným hercům nebo nastavení charakteru postavy. Většinou se tak děje při zkoušce, výjimečně při mých režijních přípravách. Je to ale zanedbatelné. S Rudolfem Merknerem jsme v průběhu natáčení v častém kontaktu. Scházíme se nejen při přípravě, ale i při projekcích denních prací. Rád s ním konzultuji své nápady. Je to přínosné a většinou se u toho dobře bavíme. Například když si situace neuměle předehráváme a pak se sami sobě smějeme.

Držíte se pevně scénáře nebo vás baví přetvářet situace s herci na place?

Často si se scénami „hrajeme“ a baví mě vkládat do nich všechny ty věci, které se člověk ze scénáře dočítá mezi řádky. Je to koření režijní práce.

Zkušení herci do situací často přinášejí své zkušenosti nejen z profesního, ale i osobního života. Občas se rád nechávám inspirovat.

Na režiséra působíte velmi klidně a vyrovnaně?

Lidé se často ptají, kde se ve mně ten klid bere. Navenek se rozčiluji opravdu jen velmi výjimečně, protože takové chování podle mě nikam nevede. Snažím se raději problémy řešit věcně a efektivně. Nejsem konfliktní typ. Když občas zvýším hlas, všichni okolo vědí, že svůj vztek myslím opravdu vážně.

Jaké očekáváte divácké reakce?

Upřímně si myslím, že seriál rozpoutá hodně mezigeneračních diskuzí. A bude to pro mě i pro ostatní tvůrce seriálu největším zadostiučiněním, pokud se tak opravdu stane. Rodiče by měli svým dětem předávat co nejvíc. Vzpomínky a příběhy nevyjímaje. Děti by měly ty příběhy pozorně poslouchat.

V jaké míře budete využívat dobové materiály?

Formálně využíváme dokumentární záběry ve dvou krátkých sekvencích v průběhu každého dílu. Výjimečně i k podpoření děje, který se odehrává na pozadí konkrétních dobových událostí, jako například sebeupálení Jana Palacha nebo ranní příjezd vojáků Varšavské smlouvy do Prahy 21. 8. 1968. Pomáhá to divákovi zorientovat se v době, ve které se děj našeho příběhu odehrává. Osobně jsem prostudoval hodně dobových materiálů, abych si přiblížil atmosféru doby nebo okoukal věci do nejmenších detailů. Je nesporně výhodou mít přehled o oblečení, doplňcích, účesech, věcech denní potřeby, architektuře, ale také o kulturním a politickém dění.

Kdy jste se při natáčení zatím nejvíce nasmál?

Obvykle jsou to komická přeeknutí v rámci herecké akce, vycházející většinou z podobnosti slov. Když si ale herečka plete gynekologa s veterinářem, občas se divíte, co se jí asi honí hlavou (smích).

Jaké máte další režiséřské sny?

Dostal jsem už další zajímavé nabídky, ale všechno záleží na tom, jak budu s výsledky své režijní práce spokojen. Chtěl bych v životě dělat profesi, která mě baví a být zároveň přesvědčen, že ji zvládnou. Byl bych rád, kdyby to byla právě režie.

ROZHOVOR S ROMANEM VOJTKEM

„Rád bych se podíval do šedesátých let“

Jaká byla vaše cesta k roli Karla Dvořáka?

Jak to obvykle bývá, zavolali mi tvůrci, jestli se nechci účastnit castingu. Naučil jsem se texty, zkoušky absolvoval a na konci mi byla jako obvykle řečena otřepaná věta: „My se vám ozveme“. Tentokrát se ale k mému vlastnímu údivu skutečně ozvali. Absolvoval jsem další dvě castingová kola, kde se zkoušelo, jak k sobě budou představitelé jednotlivých rolí sedět. V televizi jsem jako herec nikdy před tím neměl štěstí na hlavní role. Takže když mi oznámili, že si mě opravdu vybrali, byl jsem šťastný jako blecha. Definitivně jsem tomu uvěřil ale až první natáčecí den.

Nikdy jste tak velkou roli nehrál. Měl jste na začátku nějaké pochybnosti?

Jen na začátku. První měsíc jsme s mou televizní manželkou Andreou Kerestešovou točili v podstatě do zdi bez jediné zpětné reflexe. Oba jsme z toho byli docela nervózní, a tak jsme si vydobyli možnost jít se na sebe do střížny podívat. Seriál jako takový se nám líbil herecky i vizuálně, takže se nám ulevilo.

Jaké máte pocity, když se vidíte v televizi?

Nějak zvlášť to neprožívám. Když je čas, kouknu se na televizi nebo si nechám pořad nahrát. Sleduji se ale hlavně z pracovní stránky, abych věděl co vylepšit. Myslím, že to takhle má většina z nás. Nejsme samožerové, kteří se po večerech na sebe se zalíbením koukají.

V novinách se psalo, že Karel Dvořák je vaše životní role. Vnímáte to taky tak?

Jsem rád, že mám příjemnou práci a zůstanu určitou dobu v povědomí diváků. Jestli je tahle role má životní? To se myslím ukáže až časem.

Jak tenhle seriál ovlivňuje váš pracovní a osobní život?

Po psychické stránce mě moje postava zatím nepoznamenala. Spíše se mi zásadně proměnil můj pracovní harmonogram. Začal jsem více natáčet a nehraji tolik v divadle.

Co máte s postavou Karla Dvořáka společného?

V jisté části seriálového vyprávění máme stejný věk a pak stejně jako on

miluji svou životní partnerku. Karel je čestný a zásadový muž. Doba, ve které žije, nahrává patolízalům a úplatkářům. On má své zásady a snaží se těmhle metodám vyhýbat. Postupem času Karla stejně jako většinu ostatních život naučí dělat kompromisy kvůli rodině. Má v podstatě samé kladné charakterové vlastnosti. Netroufám si tvrdit, že je mám také, ale bylo by to hezké (smích).

Není občas nuda hrát takového kladase?

Karel není kladný prvoplánově a pohádkově. Natočil jsem několik pohádek, kde jsem hrál zamilované kladné joudy a tam se nedalo nic dělat. Tahle figura je uvěřitelná. V téhle postavě je za co bojovat a tím pádem je i co hrát.

Umíte tancovat a zpívat. Ukážete něco z tohoto soudku v seriálu?

O tanci zatím nevím, ale na zpěv určitě dojde. Máme se spolužáky z vysoké školy svoji studentskou hudební kapelu. Takže si nejen zahrají na kytaru, ale taky zazpívám.

V čem se seriál Vyprávěj liší od ostatních současných seriálů?

Točí se důslednějším, pomalejším tempem. Natáčení bych přirovnal spíše k filmu. Netočíme patnáct obrazů denně, ale třeba jen čtyři, což se na konečném výsledku musí jednoznačně kladně projevit. Z toho, co jsem zatím mohl vidět, si myslím, že na české poměry to bude seriál nadprůměrný. Je lidsky pravdivě napsaný, nemá složité konstruované vztahy a zápletky. Jsou to zážitky, příběhy a zkušenosti, které ve své době prožívali lidé u nás. Specifický je už samotný způsob vyprávění. Děj začíná v době, kdy jsem už starý děda, můj syn se žení a začíná vzpomínat na to, jak se seznámili jeho rodiče. V každém díle hlasem zasahuje do děje a vtipně komentuje dění. Nepamatuji, že by se to v nějakém českém seriálu někdy objevilo.

Co se vám vybaví, když se řekne dětství?

Mám to asi úplně stejné jako všichni ostatní. Rodiče, každotýdenní výlety starou škodovkou za babičkou na chalupu, pionýrské tábory, na které jsem se strašně těšil, a taky škola, která mě dost nebavila.

Vybavily se vám nějaké konkrétní vzpomínky na dětství během natáčení?

Bylo jich mnoho. Ať už v ateliérovém zařízení kolejí nebo bytu. Když jsem viděl staré láhve od vína a dobovou krabičku od cigaret, hned jsem si vzpomněl, jak jsem si šel tohle zakázané zboží poprvé v životě koupit. K úžasu mě přivedl také naprosto realisticky vytvořený dobový obchod

s elektrospotřebiči, když se natáčela scéna, kde můj hrdina celou noc před promoci čeká ve frontě na novou automatickou pračku.

Kdybyste se mohl vrátit v čase zpět do minulosti, co byste rád zažil?

Určitě bych se rád podíval třeba do roku 1972. To jsem se narodil. Bylo by zajímavé vidět, jak to tu tenkrát fungovalo. Taky bych se rád podíval třeba do šedesátých let a zažil uvolněnou atmosféru té doby. Docela by mě zajímalo vidět na vlastní oči srpnové události roku 1968, které znám jen zprostředkovaně.

Jak se vám natáčely akční vojenské scény?

Ve skutečnosti jsem na vojně nebyl. Jako Karel Dvořák jsem si vojnu ale docela užíval. Nejvíce mě bavila scéna, kdy s kolegou vyběháme z objektu, který má vzápětí vylétnout do povětří. Když jsme ji natáčeli, tak nás trochu obalamutili a neřekli nám to. Možná proto, aby nás nevystrašili. Bylo hezké se toho účastnit a já si připadal aspoň na chvíli trochu jako Belmondo.

Kdy jste se při natáčení nejvíce nasmál?

Směji se vždycky tam, kde nechybí Jakub Prachař a Míra Nosek. Hrají mé spolužáky z vysoké školy, se kterými mám studentskou kapelu. Některé naše společné scény jsme kvůli smíchu nemohli natočit celý den.

Karel Dvořák je vyloženě technický typ. Máte to společné?

Než jsem šel na JAMU, vyučil jsem se v oboru strojírenském. Manuální práce mi jdou poměrně dobře. Umím obsluhovat frézu, soustruh, vrtačku, brusku, umím číst výkresy a vyznal bych se snad i v nějakých strojírenských technologiích. Je to už ale tak dávno, že dnes už bych se tím těžko uživil.

Brzo vás čeká svatba. Jak jste se cítil před tím seriálovým oltářem?

Byl to možná jeden z nejsilnějších zážitků vůbec. Naši hrdinové mají kromě klasické svatby ještě tajný obřad v kostele. Kuriózní bylo to, že nás oddávali ve vysvěceném kostele, farář nebyl herec, ale skutečný farář, opravdu jsme si vyměňovali prstýnky a skládali manželskou přísahu. Když jsme se s Andreou dozvěděli, že to máme absolvovat, trochu jsme se vyděsili. Šli jsme si to nechat vysvětlit farářem, ten nás ujistil, že nebudeme svoji, že by v tom musel být záměr a on že má svědomí čisté. Kdo ví? Možná, že teď po své civilní svatbě budu mít ženy dvě (smích).

Jak si rozumíte se svou seriálovou manželkou Andreou Kerestešovou?

Výborně. Padla mi do oka, hned na prvních zkouškách. Od té doby jsem za ni trošku loboval.

Měl jsem pocit, že mezi námi to na place nejlépe funguje. Navzdory tomu, že nemá moc hereckých zkušeností ani herecké školy hraje přirozeně, úsporně a umí obrazovku hezky rozsvítit.

Vlastní děti nemáte. Jak se cítíte v kůži otce?

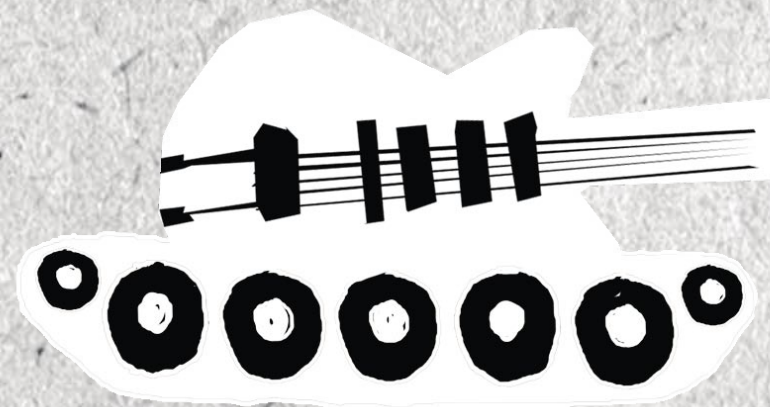
V seriálu mám jednoho syna. Zatím prošlo mýma rukama celkem pět dětských herců v různých věkových stádiích. Nejdelší dobu mi hraje syna Štěpán Tesáček. Je to úžasný malý kluk. Kdyby byl takový jednou můj vlastní syn, tak budu šťastný.

Kdo vám vyprávěl rodinnou historii?

Na vyprávění byla doma hlavně máma. Ráda vyprávěla příběhy ze svého mládí. Když si na to tak vzpomínám, ani nevím, zda šlo o příběhy pravdivé nebo o pohádky (úsměv).

Jsou pro vás důležité vlastní kořeny?

Je důležité někam patřit, z něčeho vycházet, mít se kam vracet a moci se o někoho opřít. Jsem rád, že si pomalu formuji svůj vlastní domov a rodinu. Poměrně brzy jsem ztratil oba rodiče a sestra žije na druhém konci světa. Rodina a zázemí je pro mě obzvláště důležité.

ČSLA MÍR UBRANÍ

4 OTÁZKY PRO ANDREU KERESTEŠOVOU (Eva Dvořáková)

Co vám seriál Vyprávěj dává?

Je to pro mě zatím největší herecká škola. Od začátku se učím, poslouchám a objevuji své vlastní možnosti a polohy. Děkuji za trpělivost všem, kteří se mnou pracují. Občas jsem se cítila úplně sama bez kousku talentu. Dnes vím, že jsem během natáčení dospěla a naučila jsem se vnímat kritiku jako něco co vás může posunout dále.

Co máte se Evou společného?

Eva je mi docela podobná. Taky jsem z malé vesnice na konci Slovenska. Byla jsem taky trochu neohrabaná, splašená, nevýrazná. Měla jsem podobný příchod na školu s podobným batohem a nevkusným oblečením jako ona (smích). Častokrát mi tahle holka ale dává zabrat. Zvláště když musím hrát to, co jsem vzhledem ke svému věku nemohla zažít a prožít. Je těžké držet v ruce šestileté dítě, tvářit se jako zralá žena a řešit vážné problémy, když si sama občas připadám jako nezkušené dítě.

Kde berete v takových případech inspiraci?

Mou inspirací je a bude rodina. Docela často třeba volám své mamince, která si všechno dobře pamatuje. Přejde mi milé, že ten seriál vlastně stmeluje mou rodinu. Když jsem doma na Slovensku, chodím po návštěvách a vyprávím o tom, co točím. Hned se spustí rodinné historky strýců a tet ze spartakiády, zapomenuté příběhy přátelství a lásek. Bylo by dobře, kdyby tahle nedávná minulost spojila i televizní diváky.

Jak se cítíte v seriálových modelech?

Upřímně? Děkuji, že existuji v dnešní době a můžu si oblékat pohodlné oblečení s příjemného materiálu. Že nemusím jednu kabelku a kabát nosit deset let a nechodím spát s velkou helmou na hlavě (smích).

4 OTÁZKY PRO VERONIKU FREIMANOVOU (Jana Dvořáková)

Čím je pro vás seriál Vyprávěj výjimečný?

Určitě rozsahem. Je to vlastně největší role, jakou jsem kdy přijala. Začínám v něm hrát jako zralá žena a končím jako babička. Seriál by měl být zajímavý i po vizuální stránce. Natáčení je pro mě velice příjemná záležitost, protože se vracím do svého dětství. To byl vlastně hlavní důvod, proč jsem tuhle roli vzala.

Jak se cítíte v normalizační módě?

Ze vzpomínek si ji pamatuji velice dobře. Působí na mě pozitivně. Možná proto, že jsem měla velmi šťastné dětství. Připadá mi, že tehdy byla móda ženštější. Už se ale docela těším, až mně přestanou tupírovat vlasy. Občas mám pocit, že mi všechny vlasy vypadnou (smích).

Jaké jste měla pocity, když jste poprvé četla scénáře?

Příjemné. Líbily se mi i proto, že politika je v nich podávána s každodenní všedností. Přesně tak jak se tehdy konzumovala a jak se s ní lidé vypořádávali. Člověk si tehdy možná ani neuvědomoval, že se chová jako hrdina nebo naopak jako srab.

Co máte společného se svou postavou?

Měla jsem podobně ustaranou maminku, která nosila nákupy a tlumila v rodině všechny problémy. Myslím si, že to máme podobné. I když pak se příběh mé postavy docela překvapivě rozvine.

4 OTÁZKY PRO VERONIKU ŽILKOVOU (Věra Nedbalová)

Jaká byla vaše cesta k seriálu Vyprávěj?

Spadla jsem do natáčení hodně nečekaně. Nabídli mi roli s tím, že mou postavu měla hrát Dagmar Havlová, která to pár dnů před začátkem natáčení ze zdravotních důvodů vzdala. Nejdříve mi řekli jen o třech dnech natáčení. V maskérně jsem zjistila, že to je na čtyři roky (smích). Těšila jsem se, že po roce umřu, ale oznámili mi, že přežiji sebevraždu a zůstávám dalších třináct dílů.

Vybavují se vám při natáčení vzpomínky na dětství?

V seriálu hrají účetní, která chodí se svým nadřízeným. Obětuje mu svůj život, nikdy se nevdá a je to taková ta věčně čekající milenka. Pikantní je, že moje maminka pracovala v šedesátých letech jako účetní. Když natáčím scény v dobových kancelářích a slyším zvuk sčítaček, mám občas pocit, že je mi šest let. Prožívám podobné pocity, jako když jsem chodívala za mámou do práce a je mi bláze.

Jak se cítíte v normalizačních modelech?

Pamatuji si tuhle módu moc dobře. Myslím, že byla ve skutečnosti ještě horší, než ta, ve které hrajeme s kolegy. Tenkrát byly špatné látky a strašné barvy. Já osobně jsem tehdy nesla jako tragédii, že nemám červené tričko, protože tenkrát se červená trička neprodávala. Všichni jsme si je doma barvili v hrnci, pak si to člověk vzal na sebe a byl červeně od hlavy až po paty (smích).

Co máte s Věrou společného?

Asi absenci pudu sebezáchovy. Když mám vztah jdu do něj stejně jako ona se vším všudy a odevzdám se mu totálně. Věra zůstane sama a já zase všem svým mužům zase rodím děti. Věra je nesobecká a pořád někomu shání podpultové zboží. Stejně jako ona mám potřebu se o někoho starat. Věra o sebe hodně dbá, já na to kašlu, nemám na to čas (smích).

4 OTÁZKY PRO JAROMÍRA NOSKA (Tonda Sova)

Čím je pro vás seriál Vyprávěj výjimečný?

No pokud se to povede, bude tento seriál velmi dobrou sondou, jak to vypadalo v Čechách od šedesátých let až skoro do současnosti. Snad to bude takové, zábavné hrané historické gigaokénko pro všechny generace.

Máte se svou postavou něco společného?

Moje postava není zase tak velká. Společně s Tondou mám problémy s autoritami, nesnášenlivost jakéhokoliv systému, který netvoříme, nýbrž kterému se podřizujeme, nesnášenlivost komunistů a nespravedlnosti ve smyslu „na všechny má být stejný metr“.

Kdy jste se při natáčení nejvíce zasmál?

Upřímně jsem se bavil, když se jednou Roman Vojtek smál tak, až z toho posléze upadl na zem (smích).

Vybavují se vám v seriálovém prostředí vzpomínky na dětství?

Šedesátá léta jsem sice nezažil, ale sortiment výrobků jako například mixér Eta nebo povoskované kelímky se držel tolik let, že je zná i pamětník let osmdesátých. Vzpomínky fungují a je to fajn.

4 OTÁZKY PRO MICHALA HRŮZU (autor titulní písně *Budu ti vyprávět*)

Co jste o seriálu věděl, když jste začal píseň skládat?

O seriálu jsem věděl pouze to, že by měl vyprávět příběh jedné normální, obyčejné rodiny v rozmezí od šedesátých let po současnost. Takže jsem udělal písničku, kterou jako že složil hlavní hrdina Josef z lásky pro svou dívku Evu, kterou si později vezme a prožije s ní celé ty dlouhé roky. V pozdějších dílech pak může tato píseň vyznít i docela komicky.

Jak dlouho jste na písničce pracoval?

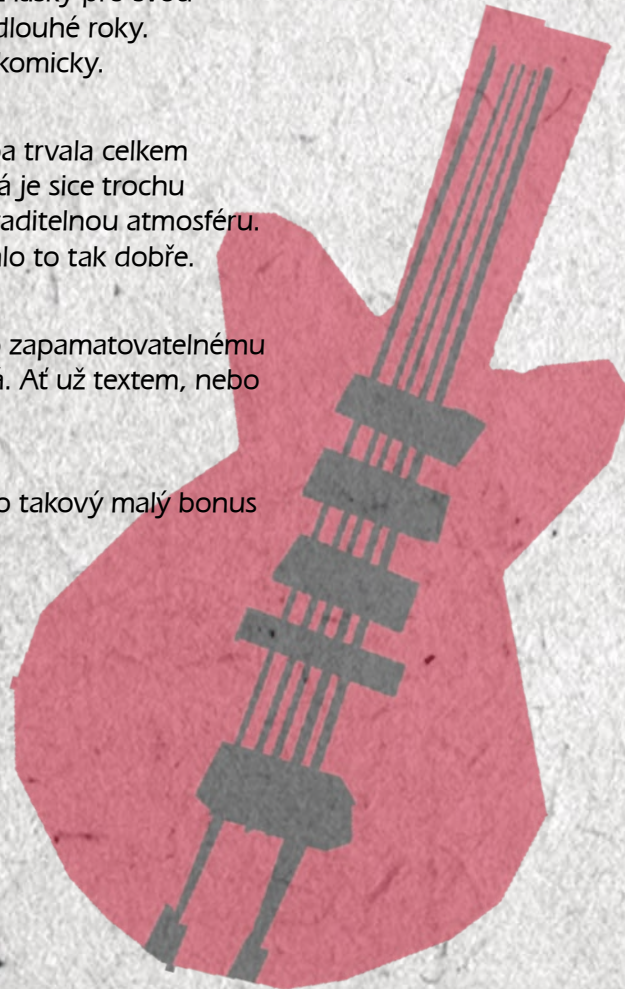
Přestože jsem se vydal cestou jednoduché aranže, výroba trvala celkem dost dlouho. Nakonec jsme vybrali tu nejlepší verzi, která je sice trochu špinavá, přesto však má své zvláštní kouzlo a těžko nahraditelnou atmosféru. Natočili jsme i verze naprosto bezchybné, ale nefungovalo to tak dobře.

Co podle vás nesmí chybět seriálovému hitu?

Těžko říct. Já osobně dávám přednost nějakému snadno zapamatovatelnému prvku. Píseň by měla být něčím zvláštní a nezaměnitelná. Ať už textem, nebo třeba nějakým netradičním hudebním nástrojem.

Kdy se objeví písnička v rádiích?

Na podzim vyjde moje druhé album, tak doufám, že jako takový malý bonus zařadíme i písničku *Budu ti vyprávět*.

A NĚCO NAVÍC – Multimediální projekt

Pro Českou televizi je seriál **Vyprávěj** navíc i jejím pilotním multimediálním projektem. V rámci tohoto pilotního projektu je navíc vyvíjen autonomní „zvláštní obsah,“ jenž nijak nefiguruje v klasickém lineárním vysílacím schématu. Jeho smyslem je totiž maximální možné využití možností, které vysílatelům i divákům nabízejí tzv. „nová média,“ především pak internet a mobilní telefony. V konečném důsledku pak jde o dosažení maximální míry divácké atraktivity programových produktů ČT tak, aby co nejefektivněji zasahovaly i ty divácké skupiny, které vykazovaly od televizního vysílání v posledních letech spíše odklon.

V evropském kontextu se Česká televize tímto projektem připojila k té progresivnější části veřejnoprávních vysílatelů a do budoucna se hodlá významně podílet na rozvoji tohoto mediálního trendu.

Těžiště zvláštního obsahu se v případě projektu **Vyprávěj** bude nacházet v prostředí webového speciálu www.ceskatelevize.cz/vypravej, který lze pro zjednodušení rozdělit do dvou základních okruhů:

V první řadě se jedná o **multimediální galerii na bázi časové osy**, která bude svým rozsahem identická s časovým rámcem seriálu **Vyprávěj**, tj. s obdobím let 1964 až 2005. Graficky zpracovaná osa bude dále rozdělena na jednotlivé kalendářní roky a obsah na ni navázaný do tří svébytných rovin:

V první řadě se bude jednat o **rovinu historického obsahu**, jehož uživatelské atraktivity bude dosaženo vhodným výběrem klíčových, domácích i světových událostí v politice, kultuře, vědě, či technice; a kombinací vhodného sestřihu relevantních archivních materiálů tyto události dokumentujících a populárně zpracovaného vysvětlujícího textu.

Druhou rovinou bude rovina divácká, tvořená výhradně příspěvky z domácích archivů diváků ČT. Ti budou společně se zahájením vysílání seriálu vyzváni ke sdílení vlastních příběhů, fotografií, audio-nahrávek a především amatérských filmů v prostředí časové osy.

Třetí rovinou pak bude rovina seriálu a jeho postav, přičemž po odvysílání každého seriálového dílu bude na časovou osu příslušný díl umístěn, společně se synopsemi dvou dílů následujících.

K premiéře první řady seriálu **Vyprávěj** se počítá se zpřístupněním obsahu první dekády časové osy (tj. období let 1964–1974). Obsah dekád následujících pak bude průběžně doplňován.

Na časovou osu budou též průběžně umísťovány dva druhy bonusových materiálů. Ke každému odvysílanému seriálovému bude vydáno jedno tzv. instruktážní video, které vtípnou formou naváže na konkrétní událost daného dílu a zároveň uživatelům připomene zapomenuté nuance našich životů. Mimo instruktážní videa bude ke každému lichému seriálovému dílu na časovou osu umístěna i jedna z **bonusových scén**, jež bude poutavě rozvíjet osudy vybraných postav tam, kde to již seriál jako takový neumožňoval.

Instruktážní videa a bonusové scény budou po nezbytné formátové úpravě navíc tvořit i jádro zvláštního obsahu k seriálu **Vyprávěj** určenému pro uživatele mobilních telefonů. O konkrétní podobě obsahového aparátu pro mobilní účely se v současné době intenzivně jedná se všemi mobilními operátory.

Podobně česká televize pracuje i na formě svébytného obsahu k seriálu **Vyprávěj**, se kterým se budou pravidelně setkávat čtenáři vybraných periodik a rozhlasoví posluchači.

